

PHẦN 5

Bóp!” một tiếng, anh ta tát cho tôi một cái mạnh.

“Đại ca!” Âu Cảnh Dịch vừa sợ vừa hãi đứng dậy, những anh em khác cũng kinh ngạc nhìn Lý Hoa Thành, nhưng không dám can.

“Mày có biết mày đã làm gì không?” Thành gầm lên, tôi ngược lại mở to mắt, cái rít bông trên má làm tôi không biết nói gì, trong đầu óc trống rỗng chỉ cảm thấy rất đau.

“Mày có biết không, Âu Cảnh Dịch có thể chỉ vì một dao đó mà phải nằm viện?”

“Vì sao mày không nghe lời tao? Vì sao hả? Vì sao hả? Vì – Sao - Hả?”

Thành nộ khí xung thiên, hét to, hỏi ba bốn lượt, câu cuối là gào.

“Đại ca, chị Hai đang bị thương, đại ca nhẹ tay thôi!” Hải Hồ cầm kiếm đi tới trước tôi, kéo tay Lý Hoa Thành đang bóp chặt vai tôi ra, khuyên giải. Trong mắt Thành hơi có chút áy náy, buông tôi, không có tay anh tôi trở nên mềm rũ, đầu, mặt, tim toàn là đau đớn, tôi ngã sụp xuống đất, quỳ trên đất, tôi nhỏ nước mắt xuống.

Lý Hoa Thành kêu lên, rồi cúi đỡ tôi lên.

“Xin, Lỗi...” Nói xong, tôi loạng choạng tự đứng lên, cắn chặt răng, lao ra ngoài cửa. Nhan Minh đưa tay định giữ tôi lại, tôi gạt nó ra, tôi chạy trốn chết, chạy xuống lầu, chạy ra khỏi pub...

“Bông cúc nhỏ, chơi cái này không?” Lam ngắt điều thuốc, tay miết quân mạt chược, cười hỏi tôi.

“Em không biết chơi!” và tôi cũng không muốn chơi, rót ly nước cho Lam, tôi đứng bên.

“Mày á, còn định giận thằng kia bao lâu nữa? Ngày nào nó cũng qua nhà chị, bực chết đi được.” Nhân lúc bạn chơi chưa đến, Lam kéo tôi, hỏi.

“Em đâu có giận, chỉ là không muốn làm gánh nặng của anh ấy!”

Tôi đến ở nhà Lam đã một tháng, hôm đó tôi mang vết thương, choáng váng chạy khỏi pub, chút nữa đã bị taxi cán chết, may quá Lam vừa đi qua đã kéo tôi về đây.

Tôi ở lại, tôi sợ... tôi sợ phải thấy lại gương mặt phần nộ của Lý Hoa Thành, sợ anh lại giơ tay tát tôi...

“Sợ làm thành gánh nặng của nó không phải là trốn nó, mày phải học cách trở nên mạnh mẽ, như chị đây này!” Lam nhếch mày, nói.

“Em không thể học được, lần đầu tiên muốn học, đã làm cho Âu Cảnh Dịch bị thương” Cái vết máu kinh sợ đó tôi khó quên.

“Thằng Thành vội vã quá, không sao, mày cứ theo chị, sẽ biết thôi.” Lam nhìn đồng hồ. “Quái lạ, sao cả ba đứa kia đều đến muộn nhỉ?”

“Chị Lam, Âu Cảnh Dịch bảo, Hoa Thành không chỉ phải phòng người ngoài, ngay cả người thân tín cũng phải phòng, là sao?”

“Thế mới bảo mày ngốc! Nó mới hai mươi tuổi, leo lên đến chức bây giờ, đương nhiên có những người không phục! Ngay cả thằng Phạm Đông dạy mãi không khôn kia cũng thế, là một ví dụ, nếu nó không phải là con nuôi của đại ca Long, chị cũng muốn cho nó vài cái tát.”

“Vì thế mới bảo mày phải trở nên cứng cỏi, giờ còn theo Hoa Thành thì mấy thằng Âu Cảnh Dịch kia còn bảo vệ mày, ai biết đâu một mai có đứa tạo phản, bắt cóc mày đi thì sao?”

“Âu Cảnh Dịch không bao giờ như thế”.

“Ừ, thằng nhóc Dịch thì không, thế người khác thì sao?” Đột nhiên Lam im bật, ra dấu trên môi bắt tôi im lặng, đứng dậy nghe ngóng ngoài cửa. Nhìn bộ dạng của Lam, ngậm mồm nhìn lên qua khe cửa, không nhìn thấy ai nhưng nghe thấy tiếng nói, tiếng của đàn ông, tiếng của rất nhiều đàn ông...

“Chết mẹ nó rồi!” Lam kêu khê, kéo tôi vào toa-lét, rút hai con dao từ trong phòng cất đồ ra.

“Làm gì đây?” Tôi cầm dao, run rẩy hỏi.

“Chị quên đây là địa bàn của Tống Quý, chết mẹ!”

“Bông cúc nhỏ, chưa chém ai bao giờ à?” Tôi lắc đầu, nhìn chị, Lam đột nhiên cười chán nản.

“Ngày xưa chị cũng thế, theo đại ca Long rồi phải học theo, bởi chị không muốn làm gánh nợ” Gánh nợ?

Lam ngày xưa cũng là gánh nợ ư? Tôi nhìn đôi tay nộn nà của Lam, và những vết chân chim ở đuôi mắt... Gương mặt Lam đột nhiên hiện những bẻ dẫu.

“Đi, nhớ nhé, thấy người là chém! Mày muốn sống, mày phải ác!” Lam kéo tay tôi, tôi run rẩy lắc lắc đầu, đứng ở chỗ cũ không dám cử động. Lam lại nói “Mày không đi, mày có biết hậu quả sao không?” Tôi lắc đầu.

“Mày là bò thằng Hoa Thành, tao là bò đại ca Long, bị tóm rồi, nhẹ nhàng nhất là bị cưỡng hiếp tập thể, còn xấu nhất là cả Hoa Thành lẫn đại ca Long đều mất mạng.”

Giọng Lam rất bình tĩnh, bình tĩnh như thể đó quá bình thường. Sẽ mất mạng cả Thành ư? Tôi không, tôi không thể làm gánh nặng...

“Vì thằng đàn ông của mày, gặng lên!” Nói xong, Lam đập cửa xông ra, quả nhiên ngoài cửa đã có người rồi.

Lam chửi một tiếng, dao hoa tán loạn, một tiếng kêu nhỏ, một người ngã xuống...

Tôi chạy bạt mạng ra khỏi cửa, đột ngột có người chặn đường, tóm áo tôi giữ lại, tôi kêu lên nghe thấy Lam hét.

“Vì Lý Hoa Thành!” Lam bị một người níu chặt.

Vì Lý Hoa Thành, vì Lý Hoa Thành! Người đang giữ tôi kêu lên một tiếng, buông tay.

Hắn chắc không ngờ rằng, bông cúc nhỏ dính máu...

Tôi xông đến bên Lam, đẩy chị ra, người đang giữ Lam cầm vỏ chai rượu đập vỡ đập xuống, tôi chỉ cảm thấy lưng tôi đau buốt, suýt nữa ngất xỉu.

Lam giằng người đó ra, kéo tôi chạy trốn chết, trong ý thức mơ hồ, cái vực tôi chạy chỉ là câu nói vang trong tai:

“Vì – Lý – Hoa – Thành!”

Lam chạy được. Tôi thì không....

Tôi ngất đi, xảy ra chuyện gì sau đó, tôi đã hoàn toàn quên.

Khi tỉnh lại, trên người không phải là quần áo của tôi nữa, là của Âu Cảnh Dịch... dưới quần áo của Âu Cảnh Dịch, tôi trần truồng.

Hắn đang ôm tôi, mắt đầy nước... liên tục nói với tôi: Xin lỗi, xin lỗi...

Tôi chỉ thấy hạ thể đau đớn kinh khủng, lưng cũng đau giật.

“Bông cúc nhỏ, xin lỗi, tôi đã đến muộn...” Hắn khóc, Âu Cảnh Dịch quỳ xuống úp trên người tôi, ôm lấy đầu khóc nức nở.

Trên người hắn cũng chỉ chút vết thương.

“Âu Cảnh Dịch, thế còn Lý Hoa Thành đâu?” Tôi gắng ngồi dậy, kéo áo lên che người, thều thào.

“Anh Thành mang một đám khác đi tìm chị Hai...”

Họ chia thành ba tốp, tìm khắp Cao Hùng.

“Âu Cảnh Dịch, mang, mang tôi về, đừng... đừng nói với anh Thành rằng...” Nói đến đây, nước mắt tôi chảy ra tràn trề, đứng dậy, tôi lần ra cửa, ngoài cửa là bọn thủ hạ của Âu. Bọn họ đều phẫn nộ nhưng im lặng...

“Tôi có phải là chị Hai của các bạn không?” Tôi nhìn vào mắt họ, bình thản hỏi. Họ đều gật đầu, lần lượt, kiên quyết...

“Tốt, thế thì việc ngày hôm nay xảy ra, ngoài chúng ta, không được hé cho ai biết.” Tôi không muốn lại... trở thành gánh nặng làm mệt mỗi Lý Hoa Thành nữa.

“Chị Hai...” Họ kêu lên, giận dữ, nhưng không dám nói.

“Tôi xin mọi người...” Họ rung rung gật đầu.

Ai nói trong đêm tôi không có ánh sáng? Những người bạn bè này có nghĩa khí, đó là ánh sáng...

“Âu Cảnh Dịch, mang tôi về, tôi mệt quá...” nói hết, tôi ngã xuống, lại một lần nữa mơ hồ, mất ý thức...

“Chị Hai, ngoài kia có người gây sự, đại ca Thành lại đi vắng...” Ớt tới trước mặt tôi, nói với vẻ mặt hơi bối rối.

“Không cần gọi đũa nào đâu, kêu bọn Tiểu Tứ bên kia sang đây, còn để tôi đi xem!”

Tôi đứng lên, lắc mái tóc dài uôn lượn sóng, xốc lại dây áo, kéo phẳng lại chiếc quần da đen bóng, dẫn Ớt đi xuống nhà...

Khuyên bạc trên tai, kêu leng keng thanh thoát... giày cao đế mảnh dưới chân, cất lên những tiếng bước chân nhẹ nhõm... năm đó tôi mười tám tuổi, tôi là người đàn bà của Lý Hoa Thành.

Không còn là gánh nặng... không còn là cảnh cục họa mi mềm mại tay chỉ ngắt là rồi...

Hượm đã!” gõ đến đây, tôi xua tay, bắt Bông cúc nhỏ dừng lời.

“Hừm...” Cô lại đốt điều thuốc mới, chờ tôi.

“Cô hút thuốc lá, có phải là từ hồi đó không?” Nhìn hơn chục cán thuốc nằm trong gạt tàn, biết Bông cúc nhỏ hút khá nhiều, lại rất nhanh.

Cô lắc đầu bảo: “Không... anh ấy chưa bao giờ cho phép tôi hút thuốc.” Cô nhìn vào làn khói, từ trong ánh nhìn thấy ra một nỗi thương đau.

“Không phải anh ta cũng hút thuốc ư, sao lại không cho cô hút?” Save bài viết, tôi mở một file mới.

“Đàn ông toàn thế, những việc họ làm, chưa chắc họ đã cho bạn làm...” Cô hút một hơi, nhả ra một vòng khói.

Cô lại hút thuốc “Họ có thể sa đọa, nhưng sẽ không cho phép bạn sa đọa...” Lời của cô, rất xa, làm người ta không cảm giác được sự tồn tại.

“Sa đoạ?”

Tôi dừng tay, hơi ngạc nhiên nhìn Bông cúc nhỏ, hai người bọn họ luôn gần nhau như thế, cần nhau như thế, sống bằng hơi thở của nhau... làm sao còn sa đoạ? Tôi nhìn cô, muốn tìm lời giải đáp từ trong đôi mắt trống trải kia, nhưng... ngoài trống rỗng, tôi không thấy còn gì khác...

Tôi đi từ buồng tắm ra, Lý Hoa Thành ngồi trên giường hút thuốc, nhìn tôi.

“Hôm nay về sớm thế?” Tôi tuột khăn tắm, quay lưng về phía Thành, tìm quần áo của mình.

Thành đi đến bên tôi, tay vuốt lên lưng, tôi quay đầu nhìn thẳng vào đôi mắt sáng của Thành.

“Không được sờ, tởm lắm.”

Trên lưng tôi có sẹo, từng đường từng đường sẹo, tôi cũng đã quên mất chúng có từ bao giờ.

Quay lại choàng cái áo sơ mi của Thành vắt trên tay ghế, hai tay anh ôm vòng lấy tôi, vục đầu vào cổ tôi hỏi nhẹ:

“Còn đau không?”

Có một khoảnh khắc, nước mắt tôi suýt rơi xuống, nhưng tôi vẫn nhẹ nhàng quay đầu, cười nhìn anh:

“Không phải tất cả đều vì anh sao?”

Ánh mắt anh trầm đi nhìn tôi, vuốt ve lên lọn tóc xoăn của tôi, lại hỏi: “Chả hiểu sao lại đi uốn tóc?”

Tôi không đáp, chính tôi cũng không biết, vì sao tôi uốn cong mái tóc mình.

“Đừng hỏi nữa, em vẫn là bông cúc nhỏ của anh, thề hẹn ~ trò đùa này vĩnh viễn không đùa”. Tôi lột sơ mi ra, nhờ ánh đèn, có thể thấy trên ngực tôi bông cúc vàng rõ ấy... Đoá cúc mà năm mười bốn tuổi tôi đã đi xăm.

Anh nhìn hình xăm bông cúc, trong mắt thoáng một nỗi đau buồn khó nhận biết, hôn tôi.

Cái hôn đó, rất nhạt, không như ngày xưa...

Cái hôn đó, có chút đổi thay... như một cái hôn đã không còn yêu, một cái hôn chỉ còn dục vọng...

Chúng tôi trở nên thường xuyên cãi vã, và cũng không còn như hồi trước, không còn bên tôi nửa bước không rời, tôi tự trào đó là bởi tôi đã trưởng thành rồi, không cần anh bảo vệ nữa...

Hôm nay, lại như mọi hôm, anh vút ly, cầm áo khoác, bước ra khỏi nhà.

Tôi đâu nói câu nào, lặng lẽ nhìn theo anh đi, đây không phải lần đầu tiên, cũng sẽ không phải lần sau cùng, tắt đèn đi...

Tôi lên giường, lại một lần nữa nằm trên chiếc giường chỉ có một mình tôi, tôi biết đêm nay anh sẽ không quay về...

Anh đi đâu, tôi không muốn biết, cũng không dám biết.

Những lời xì xầm đã bay đầy trời bao lâu nay, tôi đâu phải là chưa nghe thấy gì, tôi chẳng qua không muốn đi tìm chứng cứ, chỉ là vì tôi đã mệt mỏi...

Chỉ mong ngủ một giấc ngon, phút giây nhắm mắt, trong óc nhớ về bốn năm trước, cũng trên chiếc giường này tôi đã dâng tôi cho anh ấy.

Nhớ năm đó, tôi phát hiện anh trong ngõ nhỏ, bị đánh như một con lợn;

Nhớ năm đó anh cười cao ngạo, gỡ chiếc dây chuyền trên cổ đeo cho tôi;

Nhớ năm đó, tôi đến bãi đua xe tìm anh; và cũng nhớ cả về năm đó, tôi bỏ trốn theo anh, đi tìm kiếm hạnh phúc của tôi... tìm kiếm hạnh phúc tôi mong ước...

Căn phòng không hơi ấm, ánh trăng từ cửa sổ trải vào, giọt nước mắt trong veo lấp lánh chảy ra từ khoé mắt tôi.

Chỉ có em, mới làm anh có cảm giác mình đang sống, tôi nhắm mắt, trong óc hiển hiện lại lời Lý Hoa Thành nói. Thật không? Tôi hỏi, nhưng không có ai đáp.

“Chị Hai, ngoài kia có hai con dờ hơi cứ đòi gặp chị, đuổi cũng không chịu phần!” Ớt thò đầu vào, hỏi nhỏ tôi.

“Ai?” Tôi lười biếng chớp mi, hỏi thờ ơ.

“Bọn nó... bọn nó là... chính là...” Ớt lấp bắp, không dám nói.

“Nói cái gì?” Tôi mở mắt, hỏi.

“Bọn nó là... trong đó có một đứa... con gái nói nó là... người yêu của... đại ca Thành”. Ớt nói cực kỳ nhỏ, hơi run.

Mở to mắt, nhìn nó, khoé miệng tôi nhếch lên nụ cười tàn nhẫn.

Được, tôi đang hoàng phu nhân còn chưa thềm ra oai hỏi tội, nó đến tìm tôi làm gì?

Chả lẽ, con đó lại đến kiện tôi là kẻ ngoại tình? Tôi cười lên, cười lạnh lùng.

Đứng dậy, nhìn người trong gương, mái tóc uốn sóng nhuộm đỏ, áo hai dây màu bạc, quần da màu đỏ, lông mi uốn cong veo, đôi môi đỏ chót.

“Bảo bọn nó vào đây.” Tôi muốn xem là ai, đã làm Lý Hoa Thành mê mệt...

Tôi nghe thấy tiếng tim mình đập, vào giây phút cửa mở, trong óc tôi đã có những lời phi nhố sẽ tàn nhẫn nhất, sẽ khó nghe nhất.. tôi mang nụ cười quay người ra...

Nhìn thấy người bước vào cửa, nụ cười của tôi... nhợt nhạt, lạnh lùng, cứng lại trên mặt tôi...

Và giây phút ấy, tôi tưởng tôi đã nhìn thấy chính tôi... tôi của năm năm trước...

Hai đứa con gái, tôi không cần hỏi cũng biết đứa nào là nhân vật chính... mái tóc ngắn, không son phấn, có một vẻ thanh tú xinh đẹp trong sáng tự nhiên...

Dáng vóc gầy nhỏ, đôi mắt mở lớn, không hề sợ hãi nhìn tôi... Tôi nắm chặt nắm tay, trong tim hoảng hốt gọi, đó không phải là tôi sao?

Đó, không, phải, là, tôi, sao? Đó không phải là đoá cúc mảnh mai, thanh khiết, không gợn vết bụi nào của năm năm trước hay sao?

Tôi cố gượng giữ cho ngực mình không thở dồn dập, kiếm một nụ cười. “Tên là gì?”

“Hoa Nhài”, đứa con gái nói, giọng mềm như nhung.

“Tìm tôi?” Tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn nó nói.

“Đại ca Thành, cả năm nay toàn đến tìm tôi, chỉ cần chị và đại ca cãi nhau, đêm đó anh ấy sẽ đến nhà tôi.” Đứa con gái cười.

Tôi cũng cười, nó và tôi khác nhau, có lẽ thời đại đã thay đổi rồi. Ngày xưa tôi không bao giờ lấy giọng ăn hiếp người thế này, không bao giờ vênh vang thế này...

“Làm sao cô biết đại ca và tôi cãi nhau?” Tôi hỏi lạnh lùng.

“Vì sắc mặt anh ấy rất không vui.”

Ốt đứng một bên chêm vào: “Đồ mặt dày, mày tưởng mày là ai? Mày chẳng qua là thứ đồ chơi cho đại ca thoả mãn mỗi khi đại ca không chạm được vào chị Hai thôi!”

Ốt sùng sộ quá, tôi biết, nó đang muốn trả đũa thay tôi.

Nhìn mặt Hoa Nhài biến sắc, tôi phát tay, bắt Ốt cầm mồm. “Cô yêu anh ấy à?”

“Rất yêu” đứa con gái hất hàm lên, kiêu ngạo đáp.

“Tôi cũng rất yêu anh ấy, mà lại còn yêu hơn cô nhiều.” Nói bình thản, nỗi đau trong lòng, không ai có thể hình dung...

“Bởi yêu, tôi mới im lặng không hỏi đến việc của cô, chứ cô tưởng tôi điếc à? Hay là phải chờ cô tới nhắc cho tôi mới biết?”

Đứa con gái không nói, chỉ ừ hử trong mồm.

“Cô đến tìm tôi làm gì? Tôi đã không ngăn cản hai người, vì sao cô lại đến đây?”

Nhìn gương mặt bừng bình của Hoa Nhài, tôi dường như hiểu ra lý do.

“Hay là... cô cảm thấy thèm muốn cái ghế Chị Hai này?”

Đứa con gái im lặng, không nói, tức là đã ngầm tự thú...

“Cô cảm thấy cái danh hiệu Chị Hai của đại ca nó vẻ vang thế sao? Rất vinh dự? Rất oai phong?” Tôi đau đớn nhấn vào từng chữ.

Tôi cởi áo, bình thản nói: “Cô nhìn tôi đi, trước ngực bị chém ba dao, đó là đỡ thay cho Lý Hoa Thành đấy.”

Tôi chỉ vết sẹo ở tay trái: “Đây là vết bỏng vì bị đầu thuốc lá cháy dí vào.”

Tôi lật mái tóc trước trán lên: “Đây, đây là một chai bia vỡ đập vào đầu.”

Đứa con gái trợn mắt lên, không dám tin vào mắt mình khi nhìn những vết sẹo chi chít không đếm nổi trên thân thể tôi, có lẽ cô ta tưởng rằng, tôi chắc được ngồi ung dung trên phù hoa phú quý như một bà hoàng...

“Kinh ngạc chưa?” Mặc lại áo, tôi ngồi xuống.

“Đau đớn không phải là từ những sẹo đó, mà là từ đây.” Tôi chỉ vào trái tim tôi.

“Cô biết tôi đã đi theo Lý Hoa Thành bao lâu nay không? Năm năm, không nhiều không ít, năm năm! Suốt năm năm, bị truy sát, bị truy thai, lại còn...”

Tôi thở dài “Tôi đã từng bị cưỡng hiếp...”

Không ai nói gì, ngay cả Ốt cũng trợn mắt lên nhìn tôi kinh hãi.

“Nếu cô cảm thấy ngại vị này rất hấp dẫn, tôi nhường cho cô đấy, tôi đã mệt mỏi rồi.” Tôi nhắm mắt xoa tay, không muốn nói nữa.

“Cô đi đi, Lý Hoa Thành không ở Cao Hùng, bao giờ anh ấy về, tôi sẽ bảo anh ấy đi kiếm cô...”

Đứa con gái dường như định nói gì nữa, nhưng bị Ốt đuổi ra khỏi phòng.

Cánh cửa khép lại, nước mắt tôi rơi xuống... lăn qua gò má, lăn xuống cằm, theo ngực bò chậm chạp xuống, như một vết dao chém, tàn nhẫn rạch ngang tim tôi...

Ngồi thừ ra trong phòng, nhìn căn phòng trống trải, nơi đây và gia đình có gì khác nhau? Cửa mở ra, một bóng người gầy dài bước vào, nhìn ra là Âu Cảnh Dịch...

“Tôi nghe Ớt nói rồi”. Điều thuốc trên tay hắn loé lên ánh đỏ.

“Có sao không?” Hắn đi đến cạnh tôi, hỏi.

“Âu Cảnh Dịch, đêm nay ở đâu đưa xe?” Tôi hỏi một câu hỏi chẳng liên quan gì.

“Làm gì?” Hắn dụi tắt thuốc, hơi ngạc nhiên.

“Dẫn tôi đi đưa xe, tôi muốn đổi gió.”

“Bông cúc nhỏ, tôi đã hai mươi tư tuổi rồi, tôi không đưa xe máy nữa!”

“Tôi mới mười chín tuổi, khi tôi quen mọi người, các anh cũng mới mười chín tuổi. Không dẫn tôi đi hả? Tôi đi một mình cũng được...”

Tôi đứng dậy, chuẩn bị ra khỏi phòng.

“Em thật là... thôi được! Tôi call bọn nó”

Đêm nay, bọn đưa xe rất đông, một nửa là đến để xem Âu Cảnh Dịch, nửa còn lại muốn đến xem con bò của đại ca Thành, Bông cúc nhỏ đi đưa.

Tôi ngồi lên xe, cài mũ bảo hiểm, Âu Cảnh Dịch thì bất mãn nắm đầu xe, gào to lên trong gió lớn.

“Để tôi chở em, đại ca Thành đang ở Đài Trung, tôi không thể để Bông cúc nhỏ bị làm sao được.”

Tôi gạt tay nó ra, vặn tay ga hết cỡ, vừa buông tay phanh, chiếc xe như con ngựa hoang mất cương, lao vút đi...

Gió như cắt thịt bên người tôi vun vút, tôi không cảm thấy đau, vì tim tôi còn đau hơn...

Năm đó, tôi đã ngã vào vòng tay Lý Hoa Thành trên đoạn đường này...

Năm đó, anh ấy trắng xanh vút xe chạy tới... kêu tên tôi lên như thế.

Nước mắt như chuỗi ngọc trai bị cắt đứt dây, xỏ tung ra trong trời đêm, xỏ tung trên mặt tôi, làm nhoà cả tầm nhìn...

Tôi cảm thấy trái tim lạnh giá, lạnh quá... Tôi giật cái dây chuyền trên cổ, chiếc dây chuyền thắt cổ tôi làm tôi ngạt thở, chuyện cũ lần lượt hiện lại, tôi chỉ muốn được giải thoát...

Chiếc mô tô ngược chiều hét lên tiếng còi cực đại, ánh đèn xe chói mắt làm tôi không mở được mắt ra, không nhìn thấy gì cũng không nghe thấy gì...

Trong óc tôi, hiện lại nụ cười khinh mạn của Lý Hoa Thành thời tuổi trẻ, và câu anh nói: “Bông cúc nhỏ, em là của anh, hiểu không?”